

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **K. K.**,
skazanego z art. 198 k.k.,
po rozpoznaniu na posiedzeniu, bez udziału stron,
wniosku obrońcy skazanego,
o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją
wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu
z dnia 3 sierpnia 2023 r., sygn. akt IV Ka 665/23,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu,
z dnia 28 marca 2023 r., sygn. akt III K 1001/20,
na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

postanowił:
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

W wywiedzionej od powyższego wyroku kasacji obrońca skazanego zawarła wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia, który jednak nie zasługiwał na uwzględnienie. Wskazać należy, że tego rodzaju wniosek powinien zawierać argumentację wskazującą przede wszystkim na duże prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji. Zastosowanie tej instytucji uzasadnione będzie bowiem wówczas, gdy podzielenie zarzutów nadzwyczajnego środka zaskarżenia jawi się jako wysoce realne w sytuacji rysującej się obawy poniesienia przez skazanego nieumocowanych dostatecznie w prawidłowym skazaniu dolegliwych i nieodwracalnych konsekwencji. Przypomnieć zarazem

trzeba, że samo wywiedzenie kasacji nie stanowi podstawy do wstrzymania wykonania prawomocnego wyroku, a tym samym wyłączenia zastosowania normy zawartej w art. 9 k.k.w. Przyjmuje się, że orzeczenie prawomocne jest orzeczeniem prawidłowym, a obalenie powyższego domniemania i przełamanie wyrażonej w powyższym przepisie zasady może okazać się niezbędne jedynie wówczas, gdy zarzuty kasacyjne już przy wstępnej ich analizie skłaniają do przekonania, że wysoce prawdopodobne jest uchylenie zaskarżonego orzeczenia. To uwarunkowanie, nawet w perspektywie zarzutu wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, nie zostało in casu spełnione. Jakkolwiek kompleksowa, merytoryczna ocena zarzutów kasacyjnych będzie przedmiotem rozważań w toku dalszego postępowania, to stwierdzić obecnie należy, że nie uprawdopodobniają one jednak, i to w sposób graniczący z pewnością, oczywistej wadliwości prawomocnego wyroku, która stwarzałaby niewątpliwą konieczność zapobieżenia niepożądanym konsekwencjom jego wykonania.

W nawiązaniu do wspomnianego we wniosku złego stanu zdrowia skazanego stwierdzić trzeba, że sam w sobie nie stanowi on okoliczności relewantnej z punktu widzenia przesłanek z art. 532 k.p.k. Jeżeli istnieją określone racje w pryzmacie okoliczności osobistych skazanego, to możliwe do wykorzystania pozostają w tej mierze właściwe instytucje postępowania wykonawczego.

Nie stwierdzając zatem przesłanek do zastosowania wobec skazanego wnioskowanej instytucji, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

[J.J.]

[ms]